

POSTANOWIENIE

25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 25 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa T. B.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę i ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 24 lipca 2023 r., I ACa 1244/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. z siedzibą w Warszawie wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 24 lipca 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa T. B.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności, która miała wynikać z objęciem pierwotnym pełnomocnictwem

procesowym jedynie reprezentowania poprzednika prawnego strony w sprawach o zapłatę, podczas gdy powództwo zostało ostatecznie sprecyzowane jako o ustalenie i zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Należy podkreślić, że o ile na etapie merytorycznego rozpoznania skargi Sąd Najwyższy rozpoznaje wszelkiego rodzaju zarzuty naruszenia prawa, również takie, które nie miały bezpośredniego wpływu na wydanie zaskarżonego orzeczenia, o tyle do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście zasadnej nie wystarczy wskazanie na jakiekolwiek naruszenie prawa, które mogło nastąpić w sprawie. Oczywista zasadność zachodzi bowiem jedynie wówczas, gdy naruszenie to miało charakter kwalifikowany, znaczący, widoczny *prima facie* oraz gdy doprowadziło ono do wydania niewątpliwie wadliwego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Najwyższego ostateczne ukształtowanie powództwa jako żądania ustalenia, któremu towarzyszyła okoliczność dalszego popierania pełnomocnika przez pozwanego prowadzi co najmniej do milczącego potwierdzenia działań pełnomocnika, którego działania nie były zresztą kwestionowane przed

sądami powszechnymi. Skarżący nie wyjaśnił też, na czym miałby polegać wpływ działań tego pełnomocnika na ostateczne rozstrzygnięcie sprawy.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[ał]